

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jeneva Rose
THE PERFECT MARRIAGE

Copyright © 2020 Jeneva Rose
Published by arrangement with Rights People, London
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04881-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽENIVA ROUZ

**LJUBAV
UMIRE TIHO**

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Mami.

Mom najvećem osloncu.

Mojoj najponosnijoj obožavateljki.

Mom omiljenom sećanju.

PROLOG

Da li ju je zaista voleo? Voleo je način na koji je gledala u njega – način na koji joj je donja usna drhtala, a stopalo joj se trzalo dok je svršavala. Voleo je način na koji su pramenovi njene duge talasaste kose boje kestena padali preko očiju, kao u srne dok ga je jahala, i način na koji se njeno vitko telo uvijalo u polumesec dok ju je uzimao otpozadi. Da li ju je voleo? Voleo je neke njene delove. Ali pitanje nije da li ju je voleo ili nije. Pitanje je... Da li ju je ubio?

SARA MORGAN

„Ne opet.“

Razočaranje u njegovom glasu ispunjava sobu i ostaje da visi kao laka izmaglica, zaklanjajući nas kao oblak jedno od drugog. Duboko udišem, uklanjajući tu izmaglicu, pa jednako brzo izdišem, ponovo raščičavajući put između nas. Ne moram da gledam u njega da bih znala da su mu oči obeshrabrene, a usne čvrsto stisnute. Ne krivim ga. Još jednom sam razočarala Adama. Prelazim dlanom preko zlatnoplave kose, kroteći odbegle dlake. Čvrsto je skupljena u savršenu punđu. Uvek je čvrsto skupljena u savršenu punđu. Oblačim beli blejzer preko smaragdnozelene bluze i ispravljam usku suknju. Pogled mi se ukršta s njegovim, pa se vraćamo svako na svoju staru poziciju.

„Izvini.“ Spuštam glavu, izbegavajući njegov pogled da ga namamim k sebi. On grize moj mamac, prilazi mi, a njegovih sto osamdeset osam centimetara nadnose se iznad mog sićušnog tela. Stavlja mi dlan na obraz, podiže mi bradu, pa me nežno ljubi u usta. Svaka dlačica na telu mi se ježi. Posle deset godina braka, Adam mi to i dalje radi. Posle deset godina braka, ja to i dalje radim njemu – razočaravam ga, hoću da kažem.

„Trebalo je da juče krenemo u kuću na jezeru. Rekla si da ćeš moći danas.“

Izvlačim se iz zagrljaja i počinjem da pakujem aktovku, a moje osećanje odgovornosti nadmašuje sentimentalnost. „Znam, znam. Ali imam tako mnogo posla i moram da se pripremim za veoma važnu završnu reč.“

Adam odlazi do do vratka naše spavaće sobe i naslanja se na njega. Prekršta ruke na grudima. U ovom trenutku ništa ne želim više nego da budem u njegovom naručju umesto što sam do guše u haotičnom parničnom postupku, ali postoje neke stvari koje čak ni ja ne mogu da kontrolišem.

„Ti uvek imaš tako mnogo posla. Uvek radiš na nekom važnom slučaju.“ Šaljivo gleda u mene suženim očima, ali na donekle optužujući način, kao da se sada meni sudi.

„Neko mora da plaća račune.“ Smeškam se. To deluje. On odmahuje glavom toliko neznatno da to skoro i ne primećujem, ali moram to da primim k znanju. Stavljam mu ruke na ramena. On se pretvara da se neće sagnuti da me poljubi, ali znam da hoće. Ne može da mi se odupre, isto kao što ni ja ne mogu da se oduprem njemu.

Osmehuje se, ali njegova igra nadvlačenja konopca traje svega nekoliko sekundi pre nego što se njegovo telo nagne prema meni. Usne nam se ovaj put šire, naši jezici kovitlaju, a njegove ruke šaraju gore-dole po mojim leđima. U tom trenutku razmišljam da sve prekinem. Daću otkaz u firmi. Prodaćemo ovu kuću, i preselićemo se u našu kuću na jezeru u Virđiniji, samo nas dvoje, držeći se za ruke, uletećemo u našu ličnu bajku.

Ali onda se vraćam u stvarnost.

„Moram da idem“, šapućem mu na uvo dok se odmičem od njega. Uvek se prva odvajam od njega. Jednog dana, bićemo sve ono što sam oduvek znala da ćemo biti, ali taj dan nije danas.

„Ali sutra nam je desetogodišnjica braka.“ Mršti se. I dalje poseduje onaj dečački šarm u koji sam se zaljubila, a bio bi frustrirajući da nisam opčinjena njime.

„Potruđiću se da stignem tamo sutra.“ Pravim korak unazad, posmatrajući njegovo razočarano lice, štetu koju sam napravila.

On hukće. „Posle deset godina, reklo bi se da ću se navići da ovo radiš... ali nisam.“ Adam trlja bradu kao da razmišlja šta sledeće da kaže. „Jednostavno mi se to smučilo, Saro.“ Saginje glavu i uzdiše.

Smanjujem razmak između nas i naslanjam mu čelo na grudi. „Izvini. Znam da sam te razočarala. Ali kad se ovaj slučaj završi, uzeću nedelju

Ljubav umire tiho

dana odmora. Već sam pričala o tome sa Kentom.“ Gledam ga nežno, nadajući se da će ga usrećiti te novosti.

On se osmehuje. „Da li je to pravo obećanje ili Sarino obećanje?“

Nežno ga udaram dlanom po grudima. „Ma prestani.“

Hvata me za ruke i privlači za još jedan poljubac. „Prestaću kada ti prestaneš.“ Kezi se. Ponovo ga ljubim.

„Oh, umalo da zaboravim.“ Iz ormara vadim malu kutiju umotanu u ukrasni papir i dajem mu poklon. „Kupila sam ti nešto.“

On gleda u poklon, a zatim u mene. „Nije trebalo“, kaže uzimajući savršeno umotanu kutiju. Posle pete godišnjice smo se dogovorili da više jedno drugom ne kupujemo poklone, ali nisam mogla da se suzdržim. Znam da sam ga zapostavljala, i ovo je moj način da mu to nadoknadim. On zastaje na tren, a onda pažljivo odmotava poklon. Otvara kutiju i vadi ručni sat marke *Filip Patek*, sa kaišem od aligatorske kože i zlatnim broččanicom. Sasvim je zabezeknut.

„Godinama gledam ovaj sat... ali ovo je previše“, buni se dok se divi pojedinostima i dizajnu broččanika.

„Ne, nije – to je za deset godina braka.“ Vadim sat iz kutije. „Pogledaj gravuru.“

Adam okreće sat, a na poleđini je ugravirano: 5.256.000.

Gleda u mene. „Šta je to?“

„Toliko minuta ima u deset godina.“ Ovlaš ga ljubim u obraz.

„Brojala si?“

„Uvek brojim.“ Smejem se dok mu pomažem da ga stavi.

Pruž a ruku diveći se satu. „Jesi li mi ovo kupila kako bih mogao da vodim evidenciju koliko puta zakasniš ili me ispališ?“, zadirkuje me. Prevrćem očima.

„Šalim se.“

„Ne, ne šališ se.“ Naginjem glavu u stranu. Znam da se ne šali.

On spušta ruku i ponovo obraća pažnju na mene, stavlja mi šake na ramena, pa prelazi dlanovima preko mojih nadlaktica. „U pravu si, ali te ipak volim, Saro.“ Strasno me ljubi.

Nakon što se raspjetljamo iz strasnog poljupca, silazimo u kuhinju, prostran i moderan prostor sa kuhinjskim aparatima od nerđajućeg čelika, elementima krem boje i granitnim radnim površinama. Spuštam aktovku na ostrvo i preturam po frižideru tražeći voće i vodu. Uzimam malo iseckanog ananasa i staklenu flašicu mineralne vode, što bi trebalo da me drži sve dok ne pošaljem svoju asistentkinju po ručak.

Adam sipa dve šoljice kafe i stavlja jednu pored moje crne *botega* aktovke. Vadi iskorišćeni filter iz aparata i odlazi do kante za smeće, pa nogom pritiska papučicu da otvori poklopac. Dok se sprema da baci upotrebljeni filter u kantu, pažnju mu privlači srebrnasto svetlucanje.

„Šta je ovo?“ Zavlači ruku u kantu, pa vadi izvor tog svetlucanja. Pocepanu kovertu s čestitkom.

„Tvoja mama nam je poslala čestitku za godišnjicu braka“, odgovaram ne podižući pogled sa telefona.

„A ti si je... tek tako bacila?“ Mršti se.

„Pročitala sam je. Primila k znanju. Svarila je. Šta još želiš da uradim s njom?“

Adam vadi čestitku iz pocepane koverte, pa naglas čita: „Ne mogu da verujem da ste izdržali deset godina! Srećna godišnjica, dragi moji Adame i Saro. P. S. Gde su mi unuci? S ljubavlju, mama.“

Smeši se i odlazi do frižidera. „Baš lepo od nje.“ Pretura po fiokama tražeći magnet da pričvrsti svoju nagradu na vrata našeg frižidera od nerđajućeg čelika. Prevrćem očima dok ga posmatram kako stavlja komad smeća na frižider.

„Šta ćeš danas raditi?“ Menjam temu. Pustiću da ovo prođe, a pod ovim mislim na njegovu majku. Uzimam šolju kafe i prinosisim je do usana. Peče me, ali to je dobra vrsta opekotine, nalik na vatrice koje su nam ponekad potrebne u životu da nas podsete na to da smo živi.

„Pa, pošto sada imam vremena napretek...“, kaže sa kikitom dok gleda u svoj novi sat. Učtivo se smejem njegovoj užasnoj šali. „Verovatno ću otići do vikendice da malo pišem. Danijelu treba još stranica pre nego što bude mogao da počne da nudi knjigu izdavačima.“

Ljubav umire tiho

Klimam glavom i otpijam još jedan gutljaj. „Poslednje strane koje si mi poslao bile su divne. Tvoj agent će ih obožavati. Obavezno mi pošalji najnovije.“

„Ozbiljno to misliš?“ Skeptično podiže obrve.

„Ozbiljno mislim sve što kažem... a naročito sve u vezi s tobom.“ Namigujem.

On spušta šolju kafe i smanjuje razdaljinu između nas, i staje iza mene sa obe šake na radnoj ploči. Ljubi mi vrat dok pritiska karlicu na moju guzu. Kikoćem se kao šiparica.

„Dođi sutra. Makar na jedan dan.“

„Potruđiću se, makar da bih provela svega nekoliko sati s tobom.“

„Nemoj samo da se potruđiš. Imamo tu vikendicu duže od godinu dana, a ti tamo nisi provela više od jedne noći.“

„Rekla sam ti da ću se potruditi.“ Otpijam još jedan gutljaj kafe.

On mi stenje u vrat. „Molim te.“

„Učiniću sve što je u mojoj moći da sutra budem tamo, a ti i ja konačno možemo da krstimo tu kuću na jezeru.“ Vragolasto se pribijam uz njega. On me čvrsto grli i ljubi mi vrat.

„E to je plan koji mogu da podržim.“ Okreće me licem ka sebi i prelazi rukama preko celog mog tela.

„Hvala ti što imaš strpljenja sa mnom.“ Podižem glavu kako bi pogledi mogli da nam se ukrste, pa gledam u njega tugaljivim očima kućenceta, da iskažem iskrenost koju želim da izrazim i svojim rečima.

„Čekao bih i ceo život na tebe, i više.“ Ljubi me u čelo, vrh nosa, a zatim u usta. „Ili u najmanju ruku, još 5.256.000 minuta...“ Osmehuje se. „A sad požuri na posao, kako bi mogla da mi se što pre vratiš.“ Nestajno me tapše po guzi kao da smo saigrači u nekoj ekipi.

Uzimam aktovku i krećem ka vratima. Govorim mu da ga volim.

„Volim te više“, kaže.

ADAM MORGAN

Moji prsti kuckaju po tastaturi još nekoliko puta dok sunce ostavlja posljednje zrake svetlosti na ovoj strani sveta danas. Povetarac komeša krošnje drveća, lišavajući ih žutog lišća, dok talasići nežno zapljuskuju obalu jezera. Snimam sve što sam napisao u toku dana i zatvaram laptop – tri hiljade reči će morati da budu dosta. Bacam naočare za čitanje sa crnim ramom na sto i provlačim šake kroz pepeljastosmeđu kosu, sklanjajući je sa čela. Malo trljam slepoočnice da ublažim dugotrajnu glavobolju od napetosti i duboko uzdišem. Dok protežem ruke i istežem vrat, pažnju mi privlači crna veverica koja skakuće preko dvorišta. I ranije sam viđao crne veverice, ali to je zaista redak prizor, i zahteva da bude viđen i primećen. Zurim kroz veliki prozor iza svog radnog stola dok to stvorenjce skakuće sa jednog mesta na drugo, u potrazi za hranom, sa jasnim ciljem i svrhom.

Kuća na jezeru udaljena je sat vožnje od našeg doma u Vašingtonu, a lako bi mogla da bude i na nekoj drugoj planeti. To je bujna i zelena zemlja, koju bi naši preci zapravo prepoznali, za razliku od betonske monstroznosti izrešetane treštanjem auto-sirena, koja igra ulogu glavnog grada naše države. Vikendica je dovoljno daleko od grada da me osigura od neočekivane posete, ali dovoljno blizu da tamo odem kad god poželim da budem sâm – ili da ne budem sâm, kada sam već kod toga.

Zabačena koliba na jezeru Manasas, okružena šumama Okruga princa Vilijama, u Saveznoj Državi Virdžiniji, bila je upravo ono što je bilo potrebno mojoj spisateljskoj karijeri, ili sam makar tako prodao tu ideju Sari. Imao sam spisateljsku blokadu sve do pre nešto više od godinu dana, kada smo kupili ovaj drugi dom. To mi je otvorilo vrata drugog sveta, sveta u kom sam mogao da pišem, sveta punog dostupnih želja, sveta u kom sam mogao da živim a da ne osećam stalni pritisak da nisam dovoljno dobar. Prirodna lepota okruženja oko mene mogla je da se reflektuje u mom pisanju, i u ovom svetu sam se osetio preporođeno.

Naša vikendica je u tolikoj meri obložena drvetom da izgleda kao da ste se popeli u neko stablo, umesto u mesto gde žive ljudi. Prostrana dnevna soba ima ogromne prozore s kojih puca pogled na jezero i masivni kamin ukrašen višebojnim kamenjem. Velika podna prostirka od medvede kože upotpunjuje dnevni boravak i služi kao centralna tačka koja ga razdvaja od kuhinje.

Kuhinjsko ostrvo i radne površine prekrivene su uglačanim zelenim granitom, a kuhinjski elementi su od borovine boje tamne karamele. Moj radni sto se nalazi neposredno izvan dnevnog boravka, nešto manje od tri metra od kamina, ispred velikog prozora. To mi daje savršen pogled na sve što priroda ima da ponudi u tom delu šume i pruža mi slobodu da se ne osećam kao sužanj u nekoj skućenoj kancelariji.

Nije mi trebalo mnogo da ubedim Saru da treba da kupimo ovaj dom daleko od doma. Mislim da je mogla da oseti da se udaljavam – mentalno, emotivno... ili je možda samo htela da mi pokaže da ga može kupiti. Da me podseti, još jednom, da me finansijski drži u šaci, demonstrirajući svoju fiskalnu moć nada mnom. Koji god bio pravi razlog, ipak sam dobio ovu kuću, tako da koga jebeno briga.

Ovo je trebalo da bude naš drugi dom daleko od doma, ali se ispostavlja da je to samo moj dom. Prestao sam da brojim koliko je puta Sara obećala da će poći sa mnom na vikend, ali je kasnije otkazala. Ni ovaj vikend nije bio izuzetak, iako nam je desetogodišnjica braka. Nadao sam se da će uspeti da dođe bar na jedan dan, ali me je već pozvala telefonom da mi kaže da ponovo mora da ide na posao. Takođe mi je rekla da me voli. Uvek mi govori da me voli. Podižem ruku, diveći se svom novom satu. I više je nego skup. Uprkos ceni, to je ipak pažljiv poklon. Takva je Sara. Pažljiva je, iako nikad nije tu.

Oduvek sam smatrao kao da se Sara hvata ukoštac sa svetom, dok sam se ja mučio samo da preživim u njemu. Želela je da bude takva žena, moćna, samostalna i uspešna, dok ja samo igram ulogu statiste. Nije uvek bilo tako. Upoznali smo se dok sam bio na trećoj godini studija na Djuku, a ona na prvij. Studirala je političke nauke, a ja književnost. Tada smo

oboje sanjali velike snove. Ona je htela da postane uspešan advokat, a ja sam hteo da ostanem upamćen kao jedan od najvećih pisaca naše generacije. Petnaest godina kasnije, jedno od nas dvoje i dalje čeka.

Pa, pretpostavljam da je uspeh zatreperio i za mene, nakratko, a zatim se jednako brzo ugasio, i tek treba ponovo da se rasplamsa. Tako je to sa snovima. Uvek se kad-tad probudite. Moja prva knjiga bila je uspeh, ne sa popularne ili komercijalne tačke gledišta, već iz književne perspektive. Jedan kritičar me je čak nazvao „sledećim Dejvidom Fosterom Volasom“, što mi se dopalo. Ta knjiga do dana današnjeg ima krug odanih obožavatelja, a ja sam mislio da ću ponoviti taj uspeh, ali su druga i treća knjiga podbacile po svim merilima, uključujući i književni. Iznenaden sam što me je moj agent zadržao, i siguran sam da će me uskoro otkaćiti ukoliko knjiga na kojoj trenutno radim ne bude uspešna.

Iskusio sam svojih pet minuta slave, ali nisam baš ostvario sve svoje snove. Sarin san bio je da bude advokatica za krivično pravo, jedna od najboljih. Nije jedna od najboljih: najbolja je – kao što sam oduvek znao da će biti. Ali mi nikad nije palo na pamet da ću je toliko mrzeti zbog toga.

Ali kao što rekoh, nije oduvek bilo tako, a kada to kažem, mislim na to što ja bežim u naš drugi dom kad god mi se ukaže prilika, a ona se praktično nastanila u svojoj kancelariji. Na kraju krajeva, ne postaje se najbolji advokat za krivično pravo tako što volite svog supružnika.

Čovek bi pomislio da će život u samoći i utapanje u samosažaljenju od mene napraviti jednog od velikih pisaca, savremenog Toroa ili Hemingveja. Ali do dana današnjeg mogu da se pohvalim samo konzumacijom alkohola koja je ravna Hemingvejevoj, ali ne i uspehom koji ide uz nju.

Sara ima svoj posao, i ja imam svoj, a nekada smo imali jedno drugo, ali to vreme je odavno prošlo.

Upoznali smo se na jednoj žurki, što je bila čista sreća, pošto Sara nije imala običaj da ide na žurke, kao što će mi kazati kasnije u toku te noći. Radije bi zabila nos u neku knjigu nego bila okružena lepljivim hormonskim telima u podrumu nekog studentskog doma – ali je ipak bila tamo, stojeći u uglu, opušteno pijuckajući jeftino pivo iz plastične

čaje, i zgedala je neprilagođenije od monahinje u javnoj kući. Smeškala se da sakrije nelagodu, ali ju je govor tela odavao. Naslanjala se na zid, prekrštenih nogu, držeći plastičnu čašu blizu usana, gledajući oko sebe, sa jednom rukom preko grudi savijenom ispod pazuha druge. Trudila se da bude nevidljiva, da se stopi sa pozadinom, da prođe neprimećeno. Ali za mene je bila jedina osoba u toj prostoriji.

Njena plava kosa je praktično blistala pod UV svetlima, što je bilo obeležje svake studentske žurke sredinom dvehiljaditih. Njene zelene oči prošarane žutim tačkicama sadržale su sve misterije na svetu. Njeno vitko telo prekrivale su tesno pripijena majica kratkih rukava i plave zvoncare. Pupak joj je bio otkriven, a ja nisam mogao da skrenem pogled s njega. Taj komadić njene nage mlečnobeke kože me je uzбудio više od potpuno golog tela moje bivše. Gledao sam je. Proučavao sam je. Pre nego što sam joj rekao i jednu jedinu reč, zapamtio sam svaku oblinu, svaku liniju, i svaku pegicu izloženu mom pogledu u tom prljavom podrumu studenjaka. Zamišljao sam kako izgleda ispod odeće, a kasnije ću videti da je to što sam zamišljao bilo skroz pogrešno. Njeno telo je prevazilazilo ograničenja moje imaginacije. Bila je savršena, nešto što nisam mogao ni da zamislim niti da pojmem.

Tek sat kasnije, kada su nam se pogledi napokon ukrstili, skupio sam petlju da joj priđem i obratim joj se. Nadnosio sam se iznad njenog sićušnog tela, ali je od samog početka uvek izgledala krupnije od mene, a ja sam znao da će, čim to bude shvatila, postati nezaustavljiva sila.

Isprva je bila prilično uzdržana, sažeto je odgovarala na moja pitanja. Pitao sam je kako se zove. Rekla mi je da se zove Sara. Pitao sam je s kim je došla na žurku. Pokazala je na pijanu brinetu, koja se trljala o nekog tipa na podijumu za ples. Pitao sam je da li želi da pleše. Rekla je da ne želi. Rekao sam joj da je prelepa. Slegla je ramenima. Rekao sam joj da se zovem Adam. Otpila je gutljaj piva. Pitao sam je šta studira. Prstom je kucnula plastičnu čašu, signalizirajući da joj je potrebna dopuna i počela da odlazi. Zgrabio sam njenu čašu i sipao svoje pivo u nju. Nasmešila se kada sam joj vratio čašu i opet zauzela pređašnji položaj pored zida.

„Šmekerski“, kazala je kada je otpila gutljaj.

Naslonio sam se na zid pored nje, pa smo naizgled satima stajali i ćutali. Od samog početka sa Sarom – to je oduvek ličilo na večnost. Opušteno je pijuckala pivo dok je pogledom skenirala žurku i na oku držala svoju pijanu prijateljicu. Ja sam se pretvarao da proučavam sobu zajedno s njom, ali sam bio usredsređen isključivo na nju. U devetnaestom minutu, Sari je prijateljica rekla da odlazi sa tipom o koga se trljala celu noć. Zaplitala je jezikom, oči su joj bile staklaste, a kosa joj je padala preko lica dok se držala za tipa za koga će uskoro raširiti noge. Sara nije izgledala zadovoljno, ali joj je rekla da se lepo provede i da je obavezno pozove ujutru. To je bilo najviše što sam je čuo da je izgovorila cele noći. Ostala je staložena, opušteno pijuckajući pivo.

U dvadesetom minutu, iskapila je piće i bacila plastičnu čašu na štrokavi podrumski pod, pa je šutnula u ćošak. Još neko vreme je stajala u mestu, gledajući u žurku, a zatim iskosa u mene. Nelagodno je premestila težinu s noge na nogu, a ja nisam bio siguran da li se kreće ka meni ili od mene.

U dvadeset prvom minutu, odlučio sam da saznam, pa sam je pitao da li želi da odemo odatle. Kazala mi je da želi. Kada sam je dopratio do njenog studenjaka, očekivao sam da ću je poljubiti u obraz i poželeti joj laku noć. Nije izgledala kao tip devojke koji se prepušta niskim strastima. Kada sam se sagnuo da je poljubim u obraz, uvukla me je u svoju sobu, strgla odeću s mene, i dahtala i stenjala do kraja te noći.

Tri godine kasnije pitao sam je da se uda za mene, a ona je ponovo rekla *da*. A iako mi je od tada nebrojeno puta kazala *da*, mislim da je to bio poslednji put kada je to zaista mislila. Da nije bila toliko preokupirana pravnim fakultetom, a zatim advokatskom praksom, mislim da bismo bili...

Povetarac zatvara ulazna vrata s treskom. To me prepada na delić sekunde, ali znam da je to ona. Iako je nisam još video, znam da su joj pegice izraženije posle dana provedenog u radu u bašti kafića. Znam da joj krupne smeđe oči sijaju – pune nade i radosti. Znam da joj je duga razbarušena kosa skupljena ispod kape koju je sama isplela ranije u toku ove jeseni. Znam da će, kad skine tu kapu, i dalje izgledati prelepo, uprkos

Ljubav umire tiho

razbarušenoj kosi. Znam da neće imati brus, da će nositi tesno pripijenu majicu i tamnu suknju do kolena. Znam da će joj suknja biti izgužvana u struku od kecelje koju je nosila ceo dan. Znam da će se nasmešiti kad me ugleda, a meni će trebati manje od šezdeset sekundi da se nađem u njoj.

„Ljubavi, donela sam pecivo koje je ostalo iz kafića“, dovikuje iz pred-soblja.

Čujem kako izuva cipele, pa skida dokolenice i blejzer. Vadim dve čaše iz bara. Sipam viski u obe čaše, a u trenutku kada uđe u sobu, pružam joj jedno piće. Poletno uzima čašu od mene, eksira viski, pa je spušta na šank. Vrelina iz kamenog kamina greje joj kožu, a ja primećujem da se više ne ježi.

Pre nego što popijem drugi gutljaj, ona mi otkopčava šlic. Pada na kolena i gleda u mene s vragolastim osmehom.

Spuštam njene noge na krevet i odlazim u kupatilo, pa zatvaram vrata za sobom.

I dalje je čujem kako dahće s druge strane vrata, pokušavajući da opet uspostavi kontrolu nad disanjem. Ne govori ni reči, a ja pretpostavljam da još leži na krevetu. Nadam se u ekstazi, a ne u bolu. Ponekad mi se dešava da stvari izmaknu kontroli – kao da doživim pomračenje svesti – i kada dođem k sebi, shvatam koliko su pogrešni bili moji postupci. Ali ne mogu da se obuzdam. Keli to jednostavno izaziva u meni. Kada sam s njom, moji životinjski instinkti preuzimaju kontrolu nada mnom.

Sara je to nekad izazivala u meni. Ali sada, u njenoj blizini, jedva da sam muškarac, a kamoli nešto drugo.

Gledam sebe u ogledalu iznad lavaboa. Na bradi mi izbijaju čekinje, a kosa mi je raščupana. Moje inače plave oči su zakravljenje. Mogu da gledam u sebe svega nekoliko sekundi pre nego što skrenem pogled. Ne stidim se sebe, ali se i ne ponosim sobom. Umivam se, a potom prskam vodom po grudima, stomaku, i kiti. Previše sam umoran da se istuširam. Brišem se peškirom.

Dženiva Rouz

„Dušo?“, doziva me Keli iz susedne sobe.

„Da, draga?“, odgovaram dok počinjem da perem zube.

„Tvoja žena ti je poslala poruku.“

Pljujem zubnu pastu u lavabo i ispiram usta, pa nadlanicom brišem usne. Vraćam se u spavaću sobu, svetla su sada upaljena, a Keli sedi na krevetu, u spavaćici, i drži moj telefon. Osmehuje mi se.

„Šta hoće?“ Oblačim donji deo pidžame *Ralf Loren*.

„Želi da zna šta radiš.“

Sedam na krevet pored nje, pa joj sklanjam dugu smeđu kosu. Nežno joj ljubim vrat i ramena.

„Reci joj da se spremam da opet jebem devojkicu mojih snova“, šapu-ćem. Keli se smeje i počinje da kuca poruku.

„Tvoja želja je moja zapovest.“ Kikoće se. Veselo joj oduzimam telefon i ustajem iz kreveta. Na brzinu odgovaram na poruku.

*Pošto nisi mogla da mi se pridružiš, večeras se vraćam da te vidim.
Nema potrebe da me čekaš. Volim te.*

Pre nego što spustim telefon, Sara mi odgovara na poruku.

Volim i ja tebe. Za ručkom mi se ukazala prilika da pročitam nove stranice koje si mi poslao, i neverovatne su. Tako sam ponosna na tebe XOXO

Nakratko se osmehujem pre nego što me zapljusne talas griže save-
sti. Uzdišem.

*Najbolja si, ljubavi. Hoću da te sutra uveče izvedem na večeru.
Kaži da.*

Telefon mi vibrira.